

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **MASTER IT Technologies, a. s.**, se sídlem Výstavní 1928/9, Ostrava, zastoupená Mgr. Markem Šimkou, advokátem se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Statutární město Ostrava**, se sídlem Prokešovo náměstí 1803/8, Ostrava, zastoupená Mgr. Milanem Šebestou, advokátem se sídlem Jana Babáka 2733/11, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2023, č. j. 29 Af 47/2021 - 357,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Marka Šimky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Dosavadní průběh řízení

[1] Předseda žalovaného svým rozhodnutím ze dne 10. 5. 2021, č. j. ÚOHS-14500/2021/161/TMi (dále jen „*rozhodnutí předsedy*“), zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného - Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „*Úřad*“) ze dne 16. 2. 2021, č. j. ÚOHS-05929/2021/500/AIv (dále též „*rozhodnutí Úřadu*“).

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím Úřad podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „*zákon o veřejných zakázkách*“), zamítl návrh žalobkyně na uložení nápravného opatření – zrušení rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení tohoto nápravného opatření podle § 118 odst. 1 citovaného zákona.

[3] Žalobkyně byla zájemcem o veřejnou zakázku „*Podpora veřejné dopravy*“, jejímž zadavatelem byla osoba zúčastněná na řízení (dále též „*zadavatel*“). Zadavatel otevřené řízení na uvedenou veřejnou zakázku zrušil oznámením uveřejněným dne 10. 7. 2015 s odkazem na § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, tedy z důvodů hodných zvláštního zřetele. Zadavatel takový důvod spatřoval v tom, že podle něho nebylo možné poptávané plnění realizovat ve smluvním termínu do 31. 8. 2015, tedy v termínu, jenž by pro realizaci zakázky poskytoval dobu dvou měsíců.

[4] Žalovaný ve věci rozhodoval již podruhé, neboť předchozí zamítavé rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 16. 6. 2016, č. j. ÚOHS-R340/2015/VZ-25377/2016/322/DRu, zrušil Krajský soud v Brně (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 25. 2. 2019, č. j. 29 Af 81/2016 - 103 (dále jen „*první zrušující rozsudek KS*“). Krajský soud tehdy dospěl k závěru, že zadavatel existenci důvodů hodných zvláštního zřetele neprokázal, proto nebyl oprávněn zrušit zadávací řízení. Krajský soud pro nadbytečnost neprováděl dokazování znaleckým posudkem ze dne 5. 8. 2016, vypracovaným Ing. Liborem Hliseníkovským na žádost žalobkyně (dále jen „*znalecký posudek žalobkyně*“), který žalobkyně navrhla k důkazu v řízení před krajským soudem, neboť správní spis poskytoval dostatečný podklad pro rozhodnutí soudu (odstavec 47 prvního zrušujícího rozsudku KS).

[5] Nejvyšší správní soud závěrům v prvním zrušujícím rozsudku přisvědčil a tehdejší kasační stížnost žalovaného zamítl svým rozsudkem ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 As 74/2019 - 39 (dále jen „*rozsudek NSS z října 2020*“). Uvedl v něm, že důvody hodné zvláštního zřetele pro zrušení veřejné zakázky podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách musejí být objektivní, nepředvídatelné, stojící vně zadavatele a tyto důvody musí být zadavatelem prokázány. Důvodem pro zrušení zadávacího řízení nemůže být pouhá obava zadavatele, že uchazeč nebude schopen dostát svým závazkům ze smlouvy, nebo situace, kdy zadavatel na základě důvodů na své straně přestane mít zájem v zadávacím řízení pokračovat. Nejvyšší správní soud uzavřel, že „[h]odlal-li zadavatel zrušit zadávací řízení pro nemožnost vybraného uchazeče plnit smlouvu ve stanoveném termínu do 31. 8. 2015, musel mít pro tento postup objektivizované podklady, z nichž by objektivní nemožnost plnění předmětu smlouvy vyplývala. Objektivnost přitom musí být založena nikoliv na odhadu, pocitech či dojmech zadavatele, ale musí mít reálné základy a musí být ověřena.“

pokračování

[6] V pokračujícím řízení žalovaný vyzval zadavatele, aby předložil důkaz, že veřejnou zakázku nebylo možné realizovat ve stanoveném termínu. Zadavatel předložil znalecký posudek ze dne 15. 1. 2021, č. 21/4/2020, vyhotovený Znaleckou kanceláří Dr. Ludvíka, s. r. o. (dále jen „*znalecký posudek zadavatele*“), ve kterém znalec dospěl k závěru, že žalobkyně by dílo nemohla dokončit a předat ve stanoveném termínu, tj. do 31. 8. 2015.

[7] S ohledem na znalecký posudek zadavatele žalovaný postupoval tak, jak je popsáno v odstavcích [1] a [2] shora, tj. opětovně zamítl návrh žalobkyně, resp. předseda žalovaného zamítl její rozklad a rozhodnutí Úřadu potvrdil.

II. Druhý rozsudek krajského soudu

[8] Proti rozhodnutí předsedy (viz odstavec [1] výše) brojila žalobkyně žalobou u krajského soudu, který jí vyhověl a rozsudkem ze dne 31. 10. 2023, č. j. 29 Af 47/2021 - 357 (dále jen „*napadený rozsudek*“), rozhodnutí předsedy zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Krajský soud jako důvod svého zrušujícího výroku uvedl, že v rozporu s § 3 správního řádu se žalovaný ani jeho předseda ve svých rozhodnutích nezabývali znaleckým posudkem žalobkyně, ačkoli jim byl znám. Z tohoto znaleckého posudku však dle krajského soudu vyplývá opačný závěr než ze znaleckého posudku zadavatele. Podle krajského soudu „*žalovaný nemůže odmítnout důkazní prostředek, protože jej žalobkyně nenavrhl*“. Pokud žalobkyně věděla, že žalovaný má k dispozici její znalecký posudek (neboť byl předložen zadavatelem), pak je logické, že nepovažovala za nutné jej opětovně předkládat v rámci tohoto řízení.

[10] Krajský soud též uvedl, že znalecký posudek zadavatele byl stěžejním důkazním prostředkem, na kterém zadavatel a správní orgány postavili svá tvrzení o důvodech zvláštního zřetele hodných ve smyslu § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách. Neexistence jiných dostačujících důkazních prostředků vyplývá z prvního zrušujícího rozsudku a rozsudku NSS z října 2020. Proto se měly správní orgány zabývat a vyhodnotit závěry znaleckého posudku žalobkyně, ze kterého vyplývají závěry a tvrzení opačná (než jaká jsou uvedena ve znaleckém posudku zadavatele).

[11] Dále se krajský soud zabýval žalobní námitkou, že zadavatel měl důvody hodné zvláštního zřetele prokázat již před vydáním svého rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení a nebylo možné, aby tak učinil až dodatečně, tj. v pokračujícím řízení před žalovaným po vydání prvního zrušujícího rozsudku. Krajský soud této námitce nepřisvědčil. Důvody hodné zvláštního zřetele nutně nemusí být podle jeho názoru prokázány již před vydáním rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení. Případný nedostatek může být zhojen i po rozhodnutí žalovaného či rozsudku soudu.

III. Kasační stížnost žalovaného

[12] Proti poslední uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel zdůrazňuje, že zadavatel předložil svůj znalecký posudek na jeho výzvu, kterou vydal v reakci na předchozí rozsudky správních soudů (tj. první zrušující rozsudek KS a rozsudek NSS z října 2020), protože musel v pokračujícím řízení postavit najisto, zda veřejnou zakázku lze uskutečnit ve stanoveném termínu. Naopak žalobkyně svůj znalecký posudek jako důkaz ve správním řízení nikdy nenavrhla. Tento posudek se dostal do dispozice stěžovatele prostřednictvím zadavatele, který jej pouze předložil, aby ilustroval nemožnost jeho použití. Znalecký posudek žalobkyně se tedy nestal v žádné fázi správního řízení podkladem rozhodnutí stěžovatele a tento důkaz žalobkyně nenavrhla ani v řízení o rozkladu.

[14] Stěžovatel cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž se v návrhovém řízení o přezkoumání úkonů zadavatele uplatní zásada kontradiktornosti a zásada projednací se zvýšenou procesní odpovědností účastníků za zjištění skutkového stavu. Správní orgán může provést i další důkazy (nad rámec důkazních návrhů účastníků řízení), je-li to třeba k ochraně veřejného zájmu. K tomu stěžovatel dodává, že znalecký posudek žalobkyně nebylo třeba provést k ochraně veřejného zájmu. Absenci veřejného zájmu ve vztahu ke zrušení zadávacího řízení pak ilustruje odkazem na konkrétní ustanovení zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“). [Tento zákon s účinností od 1. 10. 2016 (s určitými výjimkami) nahradil zákon o veřejných zakázkách, jenž se uplatní na nyní projednávanou věc – pozn. NSS.] Stěžovatel zejména zdůrazňuje, že podle ZZVZ již není postihováno zrušení zadávacího řízení zadavatelem jako přestupek, takže zákonodárce vyhodnotil takové jednání zadavatele jako stojící mimo veřejný zájem.

[15] Stěžovatel uzavírá, že nebyl povinen se zabývat znaleckým posudkem žalobkyně, neboť jej v řízení nepředložila, ani o něj neopírala svoji argumentaci návrhovou a rozkladovou. Zásada materiální pravdy dle § 3 správního řádu je v případě návrhového řízení silně modifikována ve prospěch zásady projednací. Nadto, krajský soud mohl posoudit relevanci znaleckého posudku žalobkyně sám, neboť jeho provedení namítala žalobkyně právě až v žalobě. Takový postup by byl v souladu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení.

IV. Vyjádření žalobkyně

[16] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí se závěry napadeného rozsudku ohledně možnosti zadavatele prokázat existenci důvodu hodného zvláštního zřetele po vydání prvního zrušujícího rozsudku a věnuje významnou část svého vyjádření polemice s těmito závěry. Tím, že se krajský soud v napadeném rozsudku „fixoval“ na nově pořízený znalecký posudek zadavatele, postupoval v rozporu s prvním zrušujícím rozsudkem i rozsudkem NSS z října 2020. Krajský soud nesprávně připustil, že existenci důvodů hodných zvláštního zřetele lze ověřit dodatečně se zpožděním mnoha let. Stěžovatel

pokračování

neměl připustit důkaz znaleckým posudkem zadavatele. V tomto směru žalobkyně žádá Nejvyšší správní soud o korekci odůvodnění napadeného rozsudku.

[17] Žalobkyně dále uvádí, že stěžovatel byl povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a právě znalecký posudek žalobkyně důvodné pochybnosti o závěrech stěžovatele přináší. Pokud stěžovatel tento znalecký posudek nezohlednil, postupoval neobjektivně, selektivně a účelově.

[18] Žalobkyně též navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal předběžné opatření, podle něhož by tento soud zakázal zadavateli zahájit zadávací řízení veřejné zakázky s názvem „*Zvýšení propustnosti křižovatek v Ostravě – rozšíření telematických systémů II*“ nebo jiné zadávací řízení s obdobným předmětem plnění jako je „*Veřejná zakázka*“. Posledně uvedeným pojmem žalobkyně rozumí nyní posuzovanou veřejnou zakázku („*Podpora veřejné dopravy*“). Podle žalobkyně je vydání tohoto předběžného opatření nutné, aby byl zachován účel soudního přezkumu. Soudní přezkum by měl totiž bránit tomu, aby zadavatel nahradil zadávací řízení na původní veřejnou zakázku novým a aby pak zadavatel uzavřel smlouvu s jiným dodavatelem než žalobkyní. Nezákonné zrušení zadávacího řízení způsobuje žalobkyni ušlý zisk a zásah do pověsti právnické osoby.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení (zadavatele)

[19] Osoba zúčastněná na řízení se ztotožňuje s kasačními námitkami stěžovatele. Uvádí, že krajský soud měl s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení provést důkaz znaleckým posudkem žalobkyně a posoudit jeho relevanci, pokud jeho provedení provažoval za nezbytné. Navrhovaný postup krajského soudu by byl v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. rozsudkem ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 - 79. Uzavírá tak, že další řízení před stěžovatelem bude probíhat pouze z toho důvodu, aby byla v odůvodnění jeho rozhodnutí zmíněna nepoužitelnost znaleckého posudku žalobkyně.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná osoba s příslušným vysokoškolským vzděláním dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Jádrem sporu je, zda byl stěžovatel povinen provést a hodnotit jako důkaz znalecký posudek žalobkyně, resp. vycházet z něj jako z podkladu rozhodnutí, a vypořádat se s jeho závěry (tj. konfrontovat je se závěry znaleckého posudku zadavatele). Krajský soud vycházel z toho, že stěžovatel tuto povinnost měl, neboť znalecký posudek žalobkyně byl v jeho dispozici (v rámci pokračujícího řízení jej předložil zadavatel) a stěžovatel byl povinen

postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu. Proti tomu stěžovatel namítá, že takovou povinnost neměl, protože (a) návrhové řízení je ovládáno zásadou projednací, z níž plyne, že důkazní aktivita je primárně v rukou účastníků řízení; a (b) žalobkyně tento znalecký posudek k důkazu nikdy nenavrhl.

[23] Podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách *zadavatel může bez zbytečného odkladu zrušit zadávací řízení, pouze pokud v průběhu zadávacího řízení se vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval.*

[24] Ke zrušení zadávacího řízení zadavatel mohl přistoupit za kumulativního splnění dvou podmínek: 1. ke zrušení zadávacího řízení musí dojít bez zbytečného odkladu (poté, co nastal důvod, o který se zrušení zadávacího řízení opírá), 2. zrušit lze zadávací řízení pouze tehdy, pokud se v průběhu zadávacího řízení vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval.

[25] V projednávaném případě je sporné, zda byly naplněny důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nebylo možné po zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval. K prokázání této skutečnosti byly v průběhu správního a soudního řízení předloženy znalecké posudky (tj. zadavatele a žalobkyně).

[26] Nejvyšší správní soud z přiloženého správního spisu ověřil, že zadavatel předložil stěžovateli znalecký posudek žalobkyně dne 9. 12. 2020 v reakci na jeho výzvu, kterou vydal po prvním zrušujícím rozsudku KS a rozsudku NSS z října 2020. V bodě III. 1 „*Vyjádření zadavatele v pokračujícím správním řízení a předložení části důkazů o nemožnosti realizovat předmět veřejné zakázky v termínu do 31. 8. 2015*“ ze dne 9. 12. 2020 pak zadavatel uvedl výhrady proti znaleckému posudku žalobkyně a znalecký posudek žalobkyně **výslovně označil jako důkaz**. Dále Nejvyšší správní soud ověřil, že rozhodnutí předsedy ani rozhodnutí Úřadu znalecký posudek žalobkyně nehodnotí, dokonce ani neuvádějí, že byl jako důkaz předložen; naproti tomu znalecký posudek zadavatele byl Úřadem hodnocen jako „*stěžejní důkaz*“ o tom, zda bylo možné realizovat zakázku ve smluveném termínu.

[27] Problematikou důkazů, o nichž nebylo v řízení rozhodnuto, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 - 100; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Z této judikatury lze dovodit, že **správní orgán** není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak **je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl** (tím, že navrhovaný důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, je nadbytečný nebo že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89; č. 618/2005 Sb. NSS). Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zásadně zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80). Absence věcné úvahy správního orgánu, proč považuje navrhané důkazy za nadbytečné, může být překlenuta pouze v případě zjevně irelevantních důkazních návrhů.

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že znalecký posudek žalobkyně nelze označit za zjevně irelevantní důkaz. Stejně jako znalecký posudek zadavatele se totiž zabývá otázkou, zda bylo možné realizovat zakázku ve smluveném termínu, a zadavatel proto mohl zrušit ze zákonem stanoveného důvodu veřejnou zakázku, která je mezi zadavatelem a žalobkyní sporná. Jelikož znalecký posudek žalobkyně v pokračujícím správním řízení předložil zadavatel, nepochybně se jednalo o důkaz, který měl stěžovatel hodnotit, případně uvést, zda jej považuje za nadbytečný a proč. Není pak rozhodné, že tento důkaz nepředložila stěžovateli sama žalobkyně, ale zadavatel, jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti. Podstatné je, že ho do řízení vnesl jeden z jeho účastníků. Závěr o tom, že žalovaný a jeho předseda se měli důkazním návrhem - znaleckým posudkem žalobkyně - zabývat platí tím spíše, že z rozhodnutí Úřadu se podává, že znalecký posudek zadavatele považoval Úřad za stěžejní důkaz o tom, že tvrzení zadavatele o nemožnosti realizovat veřejnou zakázku ve lhůtě dvou měsíců mělo reálný základ, tedy že bylo založeno na objektivních a nestranných informacích, kterými zadavatel v roce 2015 disponoval. Tento skutkový závěr (přínejmenším na první pohled) však protirečí závěrům znaleckého posudku žalobkyně, k němuž se však stěžovatel vůbec nevyjádřil.

[29] Nejvyšší správní soud k tomu ve shodě s krajským soudem uvádí, že v případě rozporných důkazů, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z nich, je nezbytné, aby uvedl úvahu, která jej k tomu vedla. V opačném případě správní orgán postupuje v rozporu s § 3 správního řádu, který mu ukládá postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud tuto úvahu posuzovaná správní rozhodnutí neobsahují, přičemž jsou založena právě na závěru jednoho ze znaleckých posudků (tj. zde znaleckého posudku zadavatele), tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů (k tomu viz relevantní judikatura shrnutá v odstavci [27] tohoto rozsudku). Nicméně je třeba mírně korigovat úvahy krajského soudu v napadeném rozsudku: rozhodnutí předsedy a Úřadu (jak jsou vymezena v odstavci [1] výše) neobstojí nikoli proto, že by žalovaný „odmítl“ důkaz provést, ale pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jak je vysvětleno výše.

[30] S ohledem na to, že znalecký posudek žalobkyně byl jako důkaz navržen zadavatelem, nebylo třeba se zabývat argumentací stěžovatele ohledně nutnosti aplikace zásady kontradiktornosti a zásady projednací v posuzovaném správním řízení, neboť ta byla založena na (zjevně mylné) premise, že znalecký posudek žalobkyně nebyl navrhnut jako důkaz ve správním řízení, a proto jej Úřad ani jeho předseda nebyli povinni hodnotit.

[31] Současně nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že krajský soud mohl sám provést důkaz znaleckým posudkem žalobkyně, aniž by rušil rozhodnutí předsedy. Jakkoliv je v pravomoci soudů ve správním soudnictví ověřovat či doplňovat dokazování provedené dříve správními orgány (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), není jejich úkolem namísto správních orgánů tento stav prvotně zjišťovat. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne

16. 4. 2015, č. j. 5 Afs 89/2013 - 29, „těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat tak to, co měl již před nimi učinit správní orgán [...]. Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit [...] dokazování provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).“ Tento závěr je plně aplikovatelný i v nynějším případě; pokud by krajský soud hodnotil znalecký posudek žalobkyně namísto správních orgánů, nahrazoval by jejich úlohu. Nelze totiž vyloučit, že také znalecký posudek žalobkyně (obdobně jako znalecký posudek zadavatele) mohl mít podstatný vliv pro posouzení daného případu ze strany stěžovatele.

[32] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že nevyhověl návrhu žalobkyně na „korekci“ odůvodnění napadeného rozsudku ohledně otázky (ne)možnosti dodatečně prokázat existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, neboť předmět kasačního přezkumu vymezuje stěžovatel a Nejvyšší správní soud je vázán kasačními námitkami.

[33] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu žalobkyně na nařízení předběžného opatření, neboť po nezbytném provedení přípravných úkonů přikročil k samotnému meritornímu posouzení kasační stížnosti. Za této situace by rozhodnutí o návrhu žalobkyně na nařízení předběžného opatření bylo nadbytečné a neúčelné.

VII. Závěr a náklady řízení

[34] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[35] O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Na náhradu nákladů řízení má naopak právo žalobkyně, která byla procesně úspěšná. Přiznaná náhrada nákladů řízení žalobkyně spočívá v odměně jejího zástupce za řízení o kasační stížnosti, a to ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za daný úkon. Zástupce žalobkyně nedoložil, že je plátcem DPH. Celková částka tak činí 3 400 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit žalobkyni uvedenou částku ve lhůtě 30 dní ode dne právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Šimky, advokáta

[36] Osoba zúčastněná na řízení má v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osobě zúčastněné na řízení žádné takové náklady nevznikly, proto (za použití § 120 s. ř. s.) nemá právo na jejich náhradu.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. dubna 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu